

Alb sau negru, tot fum rămâne

21 aprilie 2005

Gili Cârstea

Omenirea a mai avut ieri parte de încă un puseu de efuziune religioasă, așteptând cu ochii pe ecrane să vadă culoarea fumului ieșind din clădirea Vaticanului. A fost fum negru aproape toată ziua, ca spre seară fumul să fie alb, iar clopotele să anunțe mulțimea din piață, încă nesigură dacă are sau nu un papă. Scenele m-au făcut să mă gândesc la perdeaua de fum care acoperă de veacuri operațiunile politice discrete ale Cetății Sfinte care stă pe “șapte munți” și spune omenirii că, în numele lui Dumnezeu, trebuie să se plece la picioarele ei.

Pe mapamond oamenii s-au întrebat în ultimele zile cine va fi noul pontif, în unele locuri s-au organizat pariuri, ziariștii au făcut comentarii despre abilitățile necesare unui papă în mileniul trei, iar alții s-au rugat ca Duhul Sfânt să conducă deliberările conclavului. Pe un forum adventist, cineva chiar a propus o asemenea absurditate, iar ceea ce m-a mirat a fost că nu s-a găsit nimeni să-i explice forumistei respective – care se declara membră a bisericii rămășiței – situația disperată în care se găsește. Poate nici moderatorii de pe forum nu erau foarte convinși despre felul în care operează Duhul lui Dumnezeu. Nu repetăm noi de ani de zile o procedură asupra căreia cerem intervenția Duhului Sfânt, apoi trecem la treabă și alegem funcționari bisericești după principiul votului majoritar? Și după ce sesiunea electivă a luat sfârșit, nu spunem și noi că Dumnezeu a lucrat și că aceasta a fost voia Lui? Nu așa s-au desfășurat și ieri lucrurile la Vatican?

Nici biserica rămășiței, nici biserica ce se pretinde moștenitoarea tronului lui Petru și nici o altă biserică nu au înțeles felul în care Dumnezeu alege și cheamă în lucrarea Sa pe cineva. Totuși, istoria bisericii apostolice conține un episod care lămurește suficient această așteptare bizară din partea tuturor credincioșilor.

Doctorul Luca vorbește despre acest moment trist în cartea lui, Faptele Apostolilor, în capitolul unu. Chiar înainte să aibă loc Cincizecimea, Petru se adresează adunării credincioșilor, prezentându-le necesitatea completării cercului oficial de intimi ai lui Isus, în urma dispariției violente a lui Iuda. Petru chiar credea în rolul unui organ de conducere pentru noua biserică ce se înfiripa. Ca și noi, nici el nu putea înțelege cum s-ar putea conduce o biserică vizibilă printr-un Duh invizibil. El cita profeția (Psalmul 109), și cerea astfel completarea cercului de doisprezece apostoli. Ca decan de vârstă, el se considera îndreptățit

să organizeze o sesiune de alegeri pentru completarea locului vacant. Au ales doi candidați care păreau potriviți, pe Iosif și pe Matia. Neexistând opoziție sau comentarii, Petru deschide sesiunea electivă, așa cum se cădea, cu o rugăciune de invocare, prin care cere lui Dumnezeu, Cel care cunoaște “inimile tuturor oamenilor,” să le arate pe care dintre cei doi l-a sortit să fie al doisprezecelea apostol al bisericii.

Cu tot respectul cuvenit apostolilor, noi credem că aceasta a fost o gafă apostolică. Și nu a fost singura. Dumnezeu a privit cu milă și răbdare neputința lor, dar nu a putut binecuvânta inițiativa lor nechibzuită. Dumnezeu nu alege oameni pentru lucrarea Sa cu zarurile sau prin voturi majoritare. Se poate că metoda lor era uzuală, dar era doar o metodă de datină omenească. S-au rugat, au dat cu zarul, a ieșit Matia.

Ați mai auzit vreodată de Matia în Biblie după acest episod?

Așa face conclavul, așa facem și noi. Ne rugăm, facem propuneri, apoi votăm. Cel care are voturi mai multe este alesul lui Dumnezeu. Și spunem că Duhul Sfânt și-a făcut lucrarea.

Zarurile au ales pe Matia, dar Dumnezeu l-a ales pe Saul din Tars, devenit marele apostol Pavel. De marele apostol Matia nu a auzit nimeni.

Lumea a oferit ovații în Piața Sf. Petru, dar cât de puțini oameni de pe pământ înțeleg ce se petrece în spatele perdelei de fum de la Vatican! În timp ce conclavul alege papi, pe care gloata îi dorește, iar biserica îi declară sfinți, Dumnezeu cheamă în serviciul Său oameni a căror judecată “s-a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul” în lupta dintre neprihănire și fărădelege. Unul dintre aceștia a fost Martin Luther, un german care a văzut prin fumul gros de la Vatican ceea ce cardinalul Joseph Ratzinger nu a reușit să vadă.

Din acest motiv, lumea va privi în direct în zilele noastre cele mai mărețe secvențe ale contra-reformațiunii și ridicării noului Sfânt Imperiu Roman pe teritoriul bătrânei Europe. Dincolo de perdeaua de fum romano-catolic, unii vor vedea cum Dumnezeul cerului, concomitent și “fără ajutorul vreunei mâini” care să voteze sau să dea cu zarul, ridică o împărăție care nu va pieri niciodată.